

HỒI 32

MA TRUNG CHI MA TỬ TRẦN

T

hượng Chí cười:

- Thừa tiền bối, hôm nay người đến đây vì văn bối hay vì lão Huyết Sọ giả kia?

Nam Cái trừng mắt nhìn chàng, rồi nói:

- Tiểu tử này đa nghi thật, lão ăn mày này được bọn đệ tử Cái Bang cho biết mi ở đây, nên nửa đêm ta phải thân hành đến, vậy thì vì mi chứ vì ai nữa.

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Lão tiền bối thật tình không biết có Huyết Sọ xuất hiện à?

- Phải, việc này, chỉ vì sự bất ngờ thôi.

Thượng Chí ra vẻ thắc mắc nói:

- Nhưng theo sự hiểu biết của văn bối, thì khi nãy tiền bối bị Huyết Sọ uy hiếp, dường như người có vẻ mong đợi ai đến cứu và việc này xem ra đã xếp đặt từ trước rồi vậy, không biết có đúng không, thừa tiền bối?

Nam Cái cười ha hả có vẻ phục sự xét đoán của Thượng Chí lão nói:

- Tiểu tử thông minh thật, mắt mi khá tinh đấy, phải lão ăn mày này đang đợi một người!

- Ai?

- Bất Lão Tiên Sinh!

Thượng Chí giật mình lập lại:

- Bất Lão Tiên Sinh à?

Nam Cái mỉm cười nói:

- Đúng đấy, mi có từng nghe qua danh tính của dị nhân này...

Thượng Chí cướp lời:

- Trước đây hai ngày, văn bối đã một lần diện kiến dị nhân ấy...

Nam Cái kêu lên ngạc nhiên, vừa định mở lời hỏi thì Thượng Chí đã hỏi trước:

- Lão tiên bối sao biết được lão vừa rồi là Huyết Sợ giả?

Nam Cái bối rối một chút, rồi đáp:

- Việc này à... lão ăn mày già này và lão hữu Bắc Tăng, có lần suýt chết về tay lão ta nhưng nhờ lệnh sư thúc Tống Thiết Trượng bắt thần xuất hiện làm lão ta hoảng hồn bỏ chạy. Vì lý do ấy ta nghi lão ta không phải là Huyết Sợ thực, vì theo tài nghệ mà sét thì Quỉ Bảo Chủ Nhân võ công đã đến độ quán chúng, uy danh lừng lẫy đời nào chịu nhục mà tẩu thoát. Sau sư thúc ta thân hành đến Quỉ Bảo mới khám phá chắc chắn sự chân, giả này... Vừa rồi lão dùng lời nói ép, lão ta mới chịu lộ nguyên hình...

Thượng Chí chợt nhớ đến mình đã một lần gặp Tống Thiết Trượng có đề cập về vấn đề Huyết Sợ nhưng lão chỉ cười rồi bỏ đi không đáp, lại còn nói từ nay lão không tái xuất giang hồ nữa. Theo chàng đoán có lẽ Tống Thiết Trượng vì thua Bảo Chủ mà nói thế...

Tuy nghĩ thế nhưng không dám nói ra, Thượng Chí vội nói sang việc khác:

- Thưa tiên bối, vì sao lão Huyết Sợ giả vừa gặp lệnh cô nương thì bỏ đi ngay vậy?

Nam Cái mỉm cười, nói:

- Vì lão ta ngán uy danh của tổ phụ nàng!

Thượng Chí động tính tò mò hỏi:

- Thưa tiên bối, vậy chớ tổ phụ nàng là ai mà làm lão ta phải nể sợ thế?

- Bất Lão Tiên Sinh!

Thượng Chí buột miệng:

- Ô! té ra như thế!

Lúc này Thượng Chí mới rõ tại sao trong mấy ngày mà Ngô Tiểu My đã hoàn toàn đổi khác, công lực có vẻ cao thâm gấp bội trước kia và võ nghệ cũng thế... Thì ra nàng là cháu gái của võ lâm đệ nhân Bất Lão Tiên Sinh, như thế không trách được võ công nàng cao diệu như thế kia...

Bỗng Nam Cái gọi giật lại:

- Này, tiểu tử còn chuyện gì muốn nói nữa không?

Thượng Chí giật mình, nhìn Nam Cái, trong ý chàng muốn nhờ ca ca giúp sức tầm tung tích của nghĩa đệ Đông Phương Huệ, nhưng nghĩ lại mặt mũi mình thế này mà mở miệng ra thì nguy hại vô cùng. Nên chỉ nói:

- Được mấy lời chỉ bảo của tiền bối, tôi đâu còn dám làm phiền nữa, giờ tôi xin phép cáo biệt, sau này sẽ còn gặp nhau nữa!...

Nam Cái mỉm cười nhắc lại:

- Nên nhớ rằng lão ăn mày này đang sốt ruột đợi mi đấy?

Thượng Chí mỉm cười có vẻ đau khổ, nói:

- Một lời của kẻ trưởng phu nói ra, dầu bốn ngựa cũng khó đuổi kịp, lão tiền bối cứ an tâm vẫn bối không nuốt lời đâu...

Nói xong người chàng khẽ rung một cái đã băng vào rừng, nhảy vút lên cao như một làn khói.

Nam Cái đứng lại nhìn bóng Bệnh Thần khuất dần trong màn đêm dày đặc. Lão khẽ thở dài thương hai con người bệnh hoạn ấy, rồi lão thấy con người này hào hiệp và khí khái không kém nghĩa đệ Hoàng Thượng Chí của lão. Nhĩ đến Thượng Chí lòng lão buồn vô hạn... Nam Cái thần thờ đếm bước trở lại. Một lát sau trên bãi vắng không còn một bóng người. Những xác chết bị bóng tối bao trùm trong màn đêm thăm thẳm.

Nhắc về Thượng Chí đang lầm lủi đi trong đêm vắng, hai vai chàng như trĩu nặng oán hờn. Sương xuống đầm ướt cả đầu, thấm vào chiếc mặt nạ da người làm mặt Thượng Chí cảm thấy lành lạnh.

Thỉnh thoảng một cơn gió ào tới rung chuyển ngàn cây, những hạt sương đọng trên lá rơi xuống chẳng khác nào một trận mưa rào vậy...

Thượng Chí nào để ý đến ngoại cảnh, trí óc chàng đang miên man bao ý nghĩ, chàng lẩm bẩm:

- Ân sư có thù nhân khắp thiên hạ, không biết rồi đây số phận ta sẽ ra sao?

Còn vụ thật, giả Huyết Sợ này nữa, tại sao lão ma vừa rồi lại phải đội lốt Huyết Sợ để uy hiếp quần hùng. Cái quái công của Quỷ Bảo Chủ Nhân sao mà cao siêu đến thế? Vả lại về đường võ công thì lão này và Bảo Chủ giống nhau, không sai tí nào, dường như cả hai đồng một tôn sư vậy. Lạ thực!...

Không biết huyết hải cừ nhân của ta là Huyết Sợ hay giả!...

Phật Thủ Bảo Cập lại bị lão Huyết Sợ giả đánh cắp mất rồi, muốn lấy lại đâu phải dễ dàng gì...

Nghĩ đến Bảo Cập lòng chàng bối rối vô cùng, nếu không đoạt lại được nó chắc chắn chàng chẳng bao giờ luyện được Khư Mê Thần Công và như thế dầu cho Huyết Sợ

thực hay giả chàng sẽ không bao giờ là địch thủ của họ. Như thế mỗi huyết cừu của Hoàng, Trương sao rửa sạch được...

Càng nghĩ tâm trí càng rối loạn, nhưng không dám chần chờ nữa, bây giờ chàng phải gặp mặt sư phụ gấp, không biết người có còn đủ sức chờ chàng trở lại chăng?...

Thượng Chí thầm vái trời đất, mong sư phụ đừng gặp điều trắc trở để chàng được nhìn mặt người lần cuối.

Chàng đi quên ngày quên đêm, khi đói thì giở lương khô ra ăn, khát uống nước suối. Đến sáng ngày thứ ba thì khu rừng rậm rạp đã hiện trước mắt, nơi ẩn thân của Ma Trung Chi Ma đây rồi!

Tảng đá dùng làm cửa huyết án trước mắt, Thượng Chí phóng mình nhẹ nhàng đến trước cửa huyết, đưa tay sờ tảng đá định nhấc ra một bên...

... Nhưng đột nhiên chàng thụt tay lại, lòng bối rối vô cùng, chuyển đi của chàng đã hoàn toàn thất bại.

Thượng Chí nghĩ đến ân sư đã bốn mươi năm gian khổ, bán thân bất toại, hơn nữa người đã đem hết công lực hiện có để trút vào chàng, nay chỉ còn thoi thóp chờ chết. Cả đời ân sư chỉ chờ đợi phút này, chàng không thể để ân sư thất vọng trước khi chết được, nhưng không lý lại gạt người ư?

Tiếng tim đập thình thịch, Thượng Chí lẩm bẩm:

- Phải làm sao đây?...

Như kẻ trộm bị bắt quả tang, Thượng Chí sững sùng, tử nhục vô cùng, nhưng không thể tránh mặt sư phụ được, chàng liền dời tảng đá sang một bên rồi nhảy vào trong lòng huyết.

- Ai đó?

Tiếng nói phát ra yếu ớt làm sao.

Thượng Chí trong lòng xúc động mãnh liệt đáp:

- Sư phụ, đôi nhi đã về hầu sư phụ.

Vừa nói chàng vừa lách mình tiến vào. Trước mặt chàng sư phụ đang mệt nhọc dựa vào vách đá, mắt yếu ớt như mất cả thần trí.

Cái hình hài thảm hại ấy, không ai có thể đoán được cách đây bốn mươi năm ông ta đã làm chấn động võ lâm, khiến bọn hắc bạch đạo giang hồ nghe đến Ma Trung Chi Ma là tái mặt kinh sợ muốn trốn chạy cũng không dám lê đi nửa bước! Ấy thế mà nay...

Thượng Chí lạnh lẽo tiến sát vào người sư phụ, quỳ xuống trước mặt cúi đầu không dám nhìn mặt ân sư nói:

- Sư phụ...

Ma Trung Chi Ma vội cất giọng yếu ớt cất lời:

- Con, lần ra đi này ra sao?

Thượng Chí lúng túng không đáp. Ma Trung Chi Ma thấy thế mặt nổi gân xanh trông ra thảm hại, đem hết sức chộp vào vai Thượng Chí giục dặc mấy cái:

- Ra sao? Nói mau lên!...

Thượng Chí kinh sợ, lắp bắp:

- Đệ tử phụng mệnh ân sư... vào Quỉ Bảo... khiêu... chiến...

Ma Trung Chi Ma thấy đệ tử cứ dằng dai, lão nóng nảy hỏi:

- Thắng, bại ra sao? Nói mau lên... Đông Kim Chỉ... Đông Kim Chỉ ra sao hử con?

Thượng Chí ngược mặt nhìn thấy bộ mặt xanh xao của ân sư, bất giác chàng ngẩn ngơ chột dạ giữ cho khỏi xúc động, rồi đồng dặc nói:

- Khi đệ tử xuất thủ môn chỉ pháp Đông Kim Chỉ, lão Bảo Chủ bị chấn động mạnh lùi lại mấy bước, lão ta lại hự một tiếng... Như thế... như thế hiển nhiên là lão ta đã bị thương rồi...

Ma Trung Chi Ma tươi ngay nét mặt, lão rú lên cười như điên như dại:

- Ha Ha... nó đã bị thương rồi... Ha... Ha... Con hãy nói lại ta nghe lần nữa, mau đi con!

Thượng Chí như con người máy chàng nói:

- Bảo Chủ đã bị thương rồi... Nhưng...

Ma Trung Chi Ma cướp lời:

- Đủ rồi, đủ rồi, con không cần nói gì nữa... Ta chỉ cần biết nó đã bị thương rồi là được... Ha... Ha...

Ma Trung Chi Ma cứ thế mà cười hoài, đến khi kiệt sức lão mới gục xuống, nét mặt tái xanh rồi trắng chột. Tuy vậy trên đôi môi lão vẫn còn một nụ cười mãn nguyện...

Lão ma đã chết! Chết trong chuỗi cười mà lão chờ đợi bốn mươi năm trời đằng đẳng...

Thượng Chí cúi đầu không dám nhìn sư phụ, chàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng không sao giải thích ra được, chàng không thể nhẫn tâm để ân sư chết trong đau khổ. Chàng ngược mắt nhìn sư phụ nét mặt người đã nhợt nhạt nhưng vì tối quá, chàng không sao thấy được, nên vẫn nói:

- Phải, thưa sư phụ chính hắn đã bị... con đánh trọng thương dưới Đông Kim Chi...

Nhưng không thấy Ma Trung Chi Ma cử động, Thượng Chí hoảng hốt thét lớn:

- Sư phụ!... Sư phụ...

Chàng không giữ bình tĩnh được, chồm tới xúc vai sư phụ. Lúc ấy chàng mới biết ân sư chết rồi, nét mặt như thằm đã nói:

- Con ơi!... Ta mãi nguyện lắm rồi...

Thượng Chí thấy sư phụ, đầu tóc trắng phau, thân hình gầy gò nằm trợn trong lòng chàng. Chàng uất nghẹn đến nỗi không nói cũng không khóc được...

Thời gian vẫn yên lặng, màu tối của cảnh vật chung quanh như nhuộm cả tâm tư chàng. Thượng Chí không còn đủ sáng suốt nhận thấy sự biến chuyển của tâm hồn chàng ra sao nữa, chỉ cảm thấy một cách mơ hồ: từ đây chàng đã mất hẳn một cái gì thiêng liêng nhất đời chàng...

Lâu lắm Thượng Chí mới bật lên khóc, nước mắt tuôn ướt cả chiếc mặt nạ da người, chàng ôm chặt xác sư phụ vào lòng như muốn truyền sang người chút hơi ấm của chàng... tuy chàng không được sống lâu bên sư phụ, nhưng sư phụ rất thương yêu chàng, đã ban cho tất cả cái gì người có không hề tiếc, công ơn này chàng nhớ mãi suốt đời...

Khóc mãi cho đến khi không còn khóc được nữa, Thượng Chí đặt xác sư phụ xuống, rồi quì bên cạnh, lạy mấy cái rồi giọng nói:

- Thưa sư phụ, vừa rồi đệ tử đã gạt ân sư, xin ân sư lượng thứ cho, đệ tử thề rằng một ngày kia sẽ đánh bại Quỷ Bảo Chủ Nhân cho tiếng tăm sư phụ vang dậy khắp giang hồ và để người mỉm cười nơi chín suối.

Khẩn xong Thượng Chí đứng đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn xác sư phụ, bỗng mắt chàng chạm một vật nho nhỏ trông giống quyển sổ con, trên vật ấy lại có một thẻ bài bằng nửa bàn tay phát ra ánh sáng kỳ dị. Động tánh tò mò, Thượng Chí vội nhặt lên xem.

Đó là một thẻ bài bằng bạc, có chạm đầu ác quỷ đang dương nanh trông dễ sợ làm sao! Nhưng có lẽ đã quá lâu không dùng đến nên nhìn không còn rõ nữa, có vài chỗ bị ghét bám đầy khiến hình chạm bị mờ hẳn...

Lật qua phía trái, bỗng từ thẻ bạc phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị, chói cả mắt, lan tràn cả huyết tối làm mọi vật đều trông được rõ cả Thượng Chí giật mình lùi lại một bước, đôi mắt đăm đăm nhìn thẻ bài có phát ra ánh sáng ấy, thì ra, ở giữa mặt trái thẻ bài có nhận một hạt trân châu rất lớn bằng hạt long nhãn vậy, bốn phía hạt châu có ghi rõ tám chữ:

“Ác Quỷ Châu Bài, Chấn Cung Chí Bảo”.

Thượng Chí lắc đầu, mù tịt. Chàng không hiểu gì cả, chỉ đoán mò có lẽ Ác Quỷ Châu Bài là tên của thẻ bạc này, còn Chấn Cung Chí Bảo thì khó hiểu, chàng lăm bắm.

- Lạ quá cung gì nhỉ? Hoàng cung? Vương cung?...

Tại sao sư phụ ta lại mang chi cái thứ này?...

Rồi chàng cầm quyển sổ nhỏ lên xem một lần nữa. Thượng Chí kinh ngạc, rõ ràng trên bìa quyển sổ có ghi bảy chữ:

Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục.

Thượng Chí nghe tim mình đập mạnh chàng biết đây là bí mật của đời sư phụ, chắc người để hai vật này lại có ý giao phó cho mình trách nhiệm gì đây. Hơn nữa mình là truyền nhân của người thì từ đây sẽ phải thay người mà chu toàn việc ân oán của ân sư lúc sống. Dĩ nhiên hai vật này có chứa lắm bí mật mà chàng cần rõ, không thể bỏ qua được...

Nghĩ thế, Thượng Chí vội lật ra xem. Trang đầu tiên có ghi chi chít những chữ nhỏ như hạt mè, màu đỏ thắm phát ra mùi tanh của máu. Chàng đoán có lẽ ân sư đã viết nó bằng máu của chính người...

Quả nhiên như ý nghĩ, dưới ánh sáng của hạt châu Thượng Chí đọc được.

“Chữ thị ngô đồ: Vị sư bản hệ Thiên Nam.

Ảo Ma Cung đệ thập tam truyền Đế Quân..”.

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng chàng không ngờ sư phụ lại là Thiên Nam Ảo Ma Cung Đệ thập tam truyền Đế Quân. Hèn gì khi đụng độ với bọn Ma Cung thị vệ, thấy chưởng pháp của mình, bọn họ đoán ngay được sư thừa của mình liền, mà lại còn hỏi chỗ ở của ân sư nữa, thì ra là vậy...

Thượng Chí lại xem tiếp:

“... Trước đây bốn mươi lăm năm, ta nhập Trung Nguyên, bị hại về tay Quỷ Bảo Chủ Nhân nên không về được, nay con phải tiếp chưởng làm Ảo Ma Cung đệ thập tứ truyền Đế Quân...”

Thượng Chí kinh động toàn thân, hơi thở dồn dập, rõ ràng lời di huấn của sư phụ buộc mình phải làm Đế Quân của Thiên Nam Ảo Ma Cung lạ thật... Nhưng chàng chợt nghĩ cách đây không lâu, chàng được biết qua sự thất lộ của thanh y sư vệ Ảo Ma Cung thì Thiên Nam đã có người chủ trì rồi, và chính bọn chúng phụng mệnh Đế Quân nhập Trung Nguyên để bắt thiếu nữ còn trinh, còn sư phụ chàng đã mấy chục năm không về Thiên Nam, nên chưa biết được sự thay đổi này...

Suy nghĩ một lát rồi lại xem tiếp:

"... Đây là lệnh của sư phụ, tuyệt đối phải tuân theo còn Ác Quỷ Châu Bài là tín phù của tổ sư truyền lại, con phải giữ nó mới có thể tiếp chưởng môn hộ được..."

Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng, theo như lời sư phụ thì ai tiếp chưởng Thiên Nam môn hộ nhất định phải có thể lệnh này làm tín phù vậy Ma Cung Đế Quân hiện giờ ấy lấy gì làm tín phù, cuộc đăng quang ấy bịp bợm chăng?

Tuy nghi ngờ nhưng vẫn đọc tiếp:

"... Ác Quỷ Châu Bài là vật bất khả xâm phạm, phạm đã là ma đồ của Thiên Nam, thấy lệnh bài này mà không quỳ hay cả gan dám chống lại lệnh của kẻ cầm bài thì kể như gián tiếp chống lại tổ sư, phản môn, tội ấy giết không tha..."

Thượng Chí thấy câu chuyện kỳ lạ vô cùng, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng rồi đọc tiếp:

"... Bên sau thẻ bài có một hạt bảo châu, tự nó chiếu ra nhiều tia sáng kỳ lạ, ánh sáng này rất lợi hại, phương cách dùng nó rất giản dị: dùng lực truyền vào thẻ bài, thì tự nó sẽ bắn ra ánh sáng cực mạnh làm kẻ cường địch tán biến cả thân chí. Ta khi còn sống chưa hề sử dụng qua lần nào cả, bình sinh chỉ dùng công lực bản thân mà ứng địch thôi..."

Từ câu nói trên chứng tỏ Ma Trung Chi Ma lúc sanh tiền hành động thật quang minh lỗi lạc.

Thượng Chí phục sư phụ vô cùng, chàng nghiêm trang đọc.

"... Bản môn có một thứ tà công gọi là Truy Hồn Công. Khi phát ra trong vòng năm trượng đối phương bị trúng phải sẽ chết ngay, không còn phương pháp nào cứu chữa được. Nhưng môn nội công này, muốn luyện thành cần phải có một trăm thiếu nữ còn trinh đã từng tập nội gia chánh tông, mà hợp với chân nguyên bốn thân, tu luyện sẽ thành. Vì nó quá ác độc, trái với lẽ trời, nên Đế Quân đời thứ tám đã ra lệnh cấm, không cho tập luyện môn tà công ấy.

Vĩ giả tử.

Đường chinh huyết thư

Thượng Chí giờ mới rõ lý do tại sao bọn Ma Cung sự vệ vào Trung Nguyên để bắt võ lâm nữ đồng trinh.

Thượng Chí thầm nghĩ:

- Ta dù muốn dù không, cũng phải theo di mệnh của ân sư mà làm Thiên Nam Đế Quân. Theo đạo luật của bốn môn ta không thể để bọn này thao túng thế được, hơn nữa nếu chúng luyện được tà công ấy, thì võ lâm khó tránh được những trận đổ máu kinh hồn, như thể sinh mạng của bọn giang hồ sẽ bị đe dọa nặng nề.

Không biết bọn Thiên Nam đã bắt được đủ trăm người? Nếu đã đủ số ấy thì nguy vô cùng.

Nghĩ đến đây, Thượng Chí tức giận vô cùng chàng nghĩ cần phải chặn ngay lại cái hành vi độc ác của bọn Thiên Nam với bất cứ giá nào. Sau đó chàng sẽ điều tra chân tướng của vị Đế Quân hiện tại, xem y đã dùng phương cách nào mà tiếp chiêu môn, lừa gạt bọn môn đồ Thiên Nam Ảo Ma Cung.

Thượng Chí trực nhìn đến xác ân sư, chàng vội vái dài thi thể Ma Trung Chi Ma và nói:

- Đệ tử Hoàng Thượng Chí kính cẩn tuân lời sư phụ, thề quyết chinh đốn lại Thiên Nam môn, thanh trừng và xét lại qui luật bốn môn hành động của bọn trái với ý tổ sư, với trời đất...

Khẩn xong, Thượng Chí liền mang xác sư phụ đặt giữa lòng huyết, nghĩ thấy nơi đây là chỗ an táng tốt nhất.

Ý đã định, Thượng Chí xem xét lại lòng huyết thấy không có gì cần giữ và cản trở cả, đảo lại một lần nữa vẫn không thấy trở ngại... Thượng Chí nhìn xác sư phụ lần cuối, bất giác hai dòng nước mắt chảy ròng xuống má.

Nhân vật khét tiếng giang hồ này từng gào mây, thét gió, gieo bao nhiêu khủng khiếp cho bọn võ lâm, nay chết một cách âm thầm dưới địa huyết tối tăm, không ai hay, ai biết...

Thượng Chí cất Ác Quỷ Châu Bài vào người, một lần nữa lật quyển Ma Ma Tôn Giả Ân Oán Lục ra xem, từng tờ, từng tờ qua dưới mắt chàng, đó chỉ là thiên hồi ký mà sư phụ đã viết về cuộc đời người, chữ tuy nhỏ, nhưng rất rõ ràng, văn chương không bóng bẩy, nhưng khúc chiết.

Xem xong chàng càng hiểu cuộc đời của ân sư hơn, mắt chớp liên hồi tỏ vẻ xúc động. Chàng lẩm bẩm:

- Bọn võ lâm đều hiểu lầm hết, ta không ngờ họ lại mù quáng thế, ta phải hãnh diện về những hành động của sư phụ. Rồi đây ta sẽ phân trần với Nam Cái ca ca rõ điều này... Quả lời sư phụ đã nói không sai, bọn cao thủ chết dưới tay người toàn là đồ đáng chém cả... thế mà người ta lại có thể đặt cho sư phụ ta cái ngoại hiệu Ma Trung Chi Ma, thật bất công thay.

Thượng Chí thở dài nảo nuốt, nghĩ đến chuyện thị phi trong giang hồ, không biết rồi đây mình sẽ ra sao, hay cùng số phận với sư phụ, mang lấy tiếng ma đầu để truyền cho bọn võ lâm hậu bối một hình ảnh ghê tởm...

Im lặng một hồi lâu, chàng từ từ rời khỏi lòng huyết, những bước chân nặng nề bỏ lại sau bao nhiêu tình thương mến sâu xa, Thượng Chí nghẹn ngào... nước mắt quanh tròng...

Ra khỏi địa huyết, Thượng Chí vội bế tảng đá to tướng lấp cửa huyết lại, chàng vận toàn lực đẩy mạnh khối đá cho lún sâu thêm vào mặt đất. Rồi dùng chỉ pháp Đông Kim Chỉ viết lên:

“Cổ Thiên Nam Ảo Ma Cung Đệ Thập Tam Đại Đế Quân Ma Ma Tôn Giả ngụ đường chinh chi mộ”.

Bên dưới viết thêm: *“Đệ tử Hoàng Thượng Chí kính lập”.*

Nét chữ in sâu vào mặt đá, sắc sảo như khắc vậy. Thượng Chí đứng nhìn chăm chăm như muốn in đậm hình bóng này vào tâm khảm...

Chàng vừa định trở bước, chợt nghe có tiếng gió sau lưng, biết là có người đến, Thượng Chí lo sợ thâm, từ từ quay lại. Trước mắt chàng đã có ba người đứng trùng mắt nhìn mặt chàng...

Thượng Chí thốt giận, sát khí hiện rõ trên khóe mắt, thì ra ba người đó chính là: Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ và hai lão áo vàng... Một trong hai lão áo vàng lại có lão già chợt mắt Quan Thiên Thần Kỳ Xương.

Thượng Chí chợt nhớ khi trước bị bọn Thiên Tề Giáo xử tử thì lão này đứng ra làm giám quyết, nếu hôm đó không được Thất Tâm Nhân ra tay cứu thì mạng chàng còn gì nữa...

Thượng Chí liếc mắt nhìn cả ba người rồi lạnh lẽo nhìn Thiên Tề Thiếu Giáo Chủ.

Không thềm để ý chàng, cả ba người đều đưa mắt nhìn vào nét chữ trên tảng đá, thoáng ngạc nhiên kinh sợ.

Bổng Thiếu Giáo Chủ lẩm bẩm đọc:

- Hoàng Thượng Chí... Hoàng Thượng Chí... Sao lại Hoàng... Thượng... Chí...

Đột nhiên Thiếu Giáo Chủ lùi lại một bước dài, nhìn Hoàng Thượng Chí miệng ngọt ngào hỏi:

- Các hạ có phải là Bệnh Thần truyền nhân của Ma Trung Chi Ma tiền bối chăng?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Phải!

- Các hạ là Hoàng Thượng Chí à?

- Thì đã sao nào?

Thiếu Giáo Chủ hơi chấn động, nhưng chẳng hiểu hẳn nghĩ sao lại nói:

- Vô lý thật Các hạ đồng danh họ với Lãnh Diện Nhân việc này...

Thượng Chí cười khanh khách:

- Đồng danh họ với Lãnh Diện Nhân thì chết à?

Thiếu Giáo Chủ vốn hách dịch quen rồi, nay thấy Thượng Chí cứ nhát gừng với gã thì gã tức vô cùng, nhưng lại lạnh lùng hỏi:

- Các hạ có biết đây là đâu chăng?

Thượng Chí cười khinh bỉ:

- Đây là đâu người cũng không biết à? Sao lại ngu thế, đây là chốn hoang dã rừng núi...

Thiếu Giáo Chủ giận phát run, nhưng cố nén, lạnh lùng gằn từng tiếng:

- Trong vòng năm mươi dặm quanh chỗ ở của bản giáo tổng đàn không cho một ai lai vãng vào được, nếu...

Thượng Chí cười ngạo mạn, không thèm đếm xỉa đến lời dọa nạt ấy, chàng lãnh đạm:

- Nếu ta bước vào đây rồi, các người làm gì được ta chớ?

- Chết!

- Ha!... Ha!... Chó con kia, mi hết thích sống sao mà ghẹo đến lão gia?

Hai tiếng chó con làm cho Thiếu Giáo Chủ thay đổi ngay nét mặt, nhìn Thượng Chí, hơi giận nổi lên đằng đẵng...

Hai người hộ pháp áo vàng cũng tái mặt, vừa lo vừa sợ.

Thiếu Giáo Chủ cười lành lạnh đơm mùi chết chóc nói:

- Bệnh Thần! Mi quả ngông cuồng! Thiếu Giáo Chủ này sẽ đoạt mạng mi trước rồi thanh toán phần mã này sau!

Thượng Chí gan ruột như vỡ tung cả ra, mắt lộ hung quang, nghiêng răng ken kết, trầm tiếng đe dọa:

- Mi dám động đến phần mộ tiên sư cha mi đây, thì Hoàng Thượng Chí sẽ lấy máu mà rửa cả Thiên Tề Giáo!

Thiếu Giáo Chủ và hai lão áo vàng rùng mình! Giọng nói của Bệnh Thần như mùi máu tanh, khiến họ không dám xem thường, họ biết kể truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không phải dễ xài.

Thượng Chí nhớ lại cách đây không lâu, mẹ chàng đã nhẫn tâm hạ độc thủ, bắt giam vào ngục đá trong Liên Hoàn Thao lại bị thằng nhãi ranh này đập học máu mồm nếu mình không dùng Qui Nạp Đại Pháp mà giả chết và nếu không có mẹ con Thất Hồn Nhân, thì còn đâu ngày nay.

Chàng nghĩ đến cảnh gia đình tan nát, cha chết cửa nhà xơ xác mẹ tái giá.

Nhắc đến mẹ, Thượng Chí nghĩ thầm:

- Đã tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ thì thôi, lại đem con mình ném vào tử địa, như thế thì còn chi là tình mẫu tử... Còn thằng nhãi trước mặt đây sao được nuông chiều đến thế? Hắn là gì mà cũng gọi mẹ ta là mẹ? Hừ! Mi chỉ là con chó ghẻ, độc ác và khốn nạn...

- Giết! Phải giết hẳn chết! Thượng Chí gào thét trong lòng như thế.

Bao nhiêu tức giận về người mẹ độc ác, đều chụp lên đầu Thiếu Giáo Chủ, người em khác cha này.

Chàng từ từ tiến đến phía Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề, cắn chặt răng rít:

- Thằng ranh con kia, ta muốn giết mi!...

Thiếu Giáo Chủ ngạc nhiên lùi lại, cất giọng rờn rợn như từ cõi âm vọng lên:

- Bệnh Thần! Mi hãy dành câu ấy để ta nói thì đúng hơn, còn mi thì xuống âm ti địa phủ mà nói cho Diêm Vương nghe.

Thượng Chí buông chuỗi cười ngạo nghễ, từ từ đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người...

- Lãnh Diện Nhân...

Ba người kêu lên thất thanh.

Quan Thiên Thần Kỳ Xương kinh sợ ra mặt độc nhõn phát ra tia sáng kỳ dị nhìn Thượng Chí. Lão lo sợ vô cùng vì chính lão là người giám thị trong vụ hành quyết Lãnh Diện Nhân, mà nay vẫn thấy chàng trơ đây, tránh sao Giáo Chủ khỏi khiển trách...

Lão buột miệng:

- Mi không chết thật à?

Thượng Chí rú lên cười nắc nẻ, nói:

- Phải, ta bất tử! Mi không biết sao!

Lão chột mắt ngớ ngẩn đầu hiểu Thượng Chí nói đùa, nên hỏi lại:

- Mi bất tử à?

Câu hỏi thực ngây ngô làm sao! Thượng Chí cười khanh khách đáp:

- Ta không ngờ người trong Thiên Tề Giáo lại ngu đến thế!

Biết bị mắng điểm, lão chột mắt giận vô cùng, nhưng chưa dám ra tay, chỉ nhìn chàng bằng con mắt căm giận tột cùng.

Trong khi đó, Thiếu Giáo Chủ lùi lại ba bước, mặt lộ vẻ kinh hoảng nói:

- Mi là người hay là ma?

Thượng Chí cười ha hả đáp:

- Thằng nhãi ranh! Sao mi ngu thế! Mi tưởng cái thủ đoạn dê hèn của tụi mi ở Liên Hoàn Thao có thể hại ta à? Không đâu! Ta vẫn còn sống và sẵn đưa mi về thăm ông bà mi dưới âm phủ đây.

Thiếu Giáo Chủ tuy trong lòng lo sợ, nhưng nghe Thượng Chí quá ngạo mạn, nên giận vô cùng, nghiêng chặt răng rít lên:

- Lãnh Diện Nhân, mi ngông cuồng chọc vào bốn Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề này chắc mi hết thích sống rồi chẳng?

Thượng Chí biến sắc, sát khí đằng đằng, gương mặt anh tuấn trở thành nhột nhột trông mà rợn người, hai mắt long lanh phát ra luồng sát khí.

Chàng dần từng tiếng:

- Chó con, ta muốn lấy mạng chó ghẻ mi trong chiêu này.

Bệnh Thần là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, mà cũng là hóa thân từ Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí. Đó là một sự thực làm bọn ba người này như nằm mơ.

Đột nhiên Thiếu Giáo Chủ nạt lớn, đứng thủ thế...

Thượng Chí cười lạnh lùng bước tới.

Không khí căng thẳng! Mỗi bước đi của Thượng Chí như bước chân của tử thần đến với bọn ba người kia...

Một bóng áo vàng nhảy ra chặn trước mặt Thượng Chí, mắt độc nhãn lóng lánh nhìn như muốn nuốt sống lấy chàng.

Thượng Chí ngừng lại lặng lẽ nhìn lão già chột mắt, từ từ nói:

- Người dành chết trước à?

Lão già cách chàng tám bước, là một trong bốn người hộ pháp áo vàng của Thiên Tề Giáo, võ công đã vào hàng cao thủ hạng nhất của Giáo đồ hội Thiên Tề, trừ vợ chồng Giáo Chủ và Thiếu Giáo Chủ này, không ai cự lại.

Lão chột mắt Quan Thiên Thần Kỳ Xương với vai vế ấy thì công lực đâu phải thường, nay nghe Thượng Chí nói thế, tức giận vô cùng liền nạt lớn:

- Lãnh Diện Nhân, bản hộ pháp hôm ấy đã đứng ra làm giám quyết cuộc xử án, nhưng bất thành. Vậy giờ đây mi phải chết để bù lại cái tội trốn thoát ngày trước...

Nói vừa dứt lời, song chưởng liền chẻ mạnh ra, tư thế vô cùng oai dũng. Hai luồng áp lực xô đến, mạnh như sóng đánh đổ bờ, ào ạt tuôn về phía Thượng Chí.

Thượng Chí từng nghe nói lão chột mắt này là một cây giết người của Thiên Tề Giáo nên không còn muốn nhân nhượng nữa, vận tám phần sức vào song chưởng, rồi gạch chéo mấy cái liên tiếp, chưởng phong mạnh như thác đổ tưởng làm chấn động cả núi non.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng rên tai nhức óc, xen lẫn một tiếng kêu rú thất thanh. Quan Thiên Thần Kỳ Xương bị bắn lên không rơi đánh bịch một cái, xa ngoài một trượng, nằm yên bất động, thất khiếu tuôn máu bầm nét mặt thoáng vẻ khiếp đảm...

Thượng Chí mới ra một chiêu đã đớp lẹ một cao thủ hạng nhất của Thiên Tề Giáo, việc này không ai tin được! Thiên Tề là một giáo hội lớn nhất, tiếng tăm chấn động cả thiên hạ, lực lượng thực hùng hậu, bọn cao thủ của họ tuy ít thả bước giang hồ, nhưng vô lâm vẫn nổi tiếng, hành động của họ không ai ngăn cản nổi.

Thấy tình cảnh ấy, Thiếu Giáo Chủ và gã áo vàng còn lại khiếp đảm vô cùng, mồ hôi lạnh toát ướt cả mấy lớp áo. Lão già áo vàng đưa mắt nhìn Thiếu Giáo như chờ đợi quyết định.

Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề không còn tự chủ nữa, nét mặt tái mét như xác chết.

Thấy Thiếu Giáo Chủ Thiên Tề vẫn đứng yên, lão áo vàng quay nhìn xác đồng đạo, tức giận quên cả nguy hiểm, hét lớn một tiếng, vận toàn lực vào song chưởng, lăn xả tới quyết liều mạng với Thượng Chí.

Thượng Chí cười lạnh lùng, vai khẽ lay động nhẹ, đã tránh khỏi tầm chưởng của địch thủ, đồng thời tả chưởng vung lên, vòng tròn trong gió, từ lòng bàn tay phát ra một luồng kinh lực cuộn tít vào nhau, nhắm lão đánh tới.

Thiếu Giáo Chủ đột nhiên song chưởng vò vào nhau, rồi nhanh như chớp nhắm Thượng Chí phát liên mấy cái, tư thế trông đẹp mắt và lạnh lẽ phi thường...

Thượng Chí bị tập kích, thấy có một luồng gió âm nhu, dịu dàng lướt qua mình thì bỗng nhiên chưởng lực chàng đang đánh ra bị mất tiêu hết mấy thành công lực, lòng kinh hãi vô cùng, rõ thứ quái công này không khác gì của chân Huyết Sợ và Huyết Sợ giả...

Bùng một tiếng chát tai, Thượng Chí và lão áo vàng lùi lại mấy bước.

- o O o -